

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“**, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2007, č. j. 24292/2007-83/O-1320/07, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2013, č. j. 11 A 273/2010 – 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včasnou kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud jako nedůvodnou zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2007, č. j. 24292/2007-83/O-1320/07. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatel proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 11. 5. 2007, č. j. S-MHMP 185970/2007/OST/No (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a napadené rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele (tehdy s názvem „Občanské sdružení přátel Hendlova dvora“) o obnovu

územního řízení ukončeného rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního (dále jen „magistrát“) ze dne 8. 11. 2005, č. j. MHMP/175192/2005/OST/No.

II. Relevantní skutkové okolnost vyplývající ze správního spisu

[2] Společnost Hanspaulka – Nové Vily, s.r.o. (dále též „stavebník“), podala k Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „HANSPAULKA – NOVÉ VILY“ sestávající ze tří rodinných domů, tří bytových domů a souvisejících staveb (dále jen „stavba“). Na základě této žádosti vydal stavební úřad dne 20. 6. 2005 územní rozhodnutí, č. j. 518/P 3082/2 Dej/05/Kot (dále jen „územní rozhodnutí“), jímž umístil navrhovanou stavbu při splnění v rozhodnutí uvedených podmínek. Územní rozhodnutí bylo následně na základě odvolání účastníků řízení změněno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 8. 11. 2005, č. j. MHMP/175192/2005/OST/No, jímž byl upraven výrok a podmínka územního rozhodnutí týkající se dělení pozemků, na nichž měla být stavba umístěna.

[3] Stěžovatel podal dne 1. 11. 2006 žádost o obnovu výše uvedeného územního řízení. Důvod pro obnovu tohoto řízení stěžovatel spatřoval ve skutečnosti, že ve stavebním řízení byla k předmětné stavbě předložena projektová dokumentace, na jejímž základě se dokumentace předložená k územnímu řízení ukázala být nepravdivou. Nepravdivost dokumentace pro vydání územního rozhodnutí dle stěžovatele spočívala v tom, že podle nově předložené projektové dokumentace nebude možné splnit předepsaný koeficient zastavené plochy a zeleně. Z projektové dokumentace předložené ke stavebnímu řízení totiž stěžovatel zjistil, že údaje použité pro výpočet koeficientu zeleně v územním řízení neodpovídají skutečnosti. K nepravdivosti dokumentace k územnímu řízení dále stěžovatel uvedl, že z nově předložené projektové dokumentace ke stavebnímu řízení vyplývá, že nemohou být dodrženy odstupové vzdálenosti stanovené územním rozhodnutím a předepsané čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška OTTP“).

[4] Magistrát hlavního města Prahy žádost stěžovatele o obnovu řízení rozhodnutím ze dne 11. 5. 2007, č. j. S-MHMP 185970/2007/OST/No, zamítl. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dokumentace byla s účastníky územního řízení projednána a měli možnost k ní uplatnit námitky. Žádost neobsahuje žádné důkazy o nepravdivosti údajů v dokumentaci k územnímu řízení. Soulad projektové dokumentace ke stavebnímu řízení s podmínkami územního rozhodnutí vždy přezkoumává stavební úřad ve stavebním řízení. Měl-li stěžovatel za to, že se obě dokumentace neshodují, měl uplatnit své námitky v průběhu stavebního řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 4. 6. 2007 odvolání, které se obsahově shodovalo s žádostí o obnovu řízení. Nadto stěžovatel uvedl, že mu není jasné, jaký důkaz by k nepravdivosti projektové dokumentace k územnímu řízení měl předložit. Dále byl stěžovatel přesvědčen, že namítané vady nelze vyřešit ve stavebním řízení a že nepožadoval přezkoumání souladu dokumentace pro stavební řízení s dokumentací pro územní řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2007, č. j. 24292/2007-83/O-1320/07, podané odvolání zamítl. Ztotožnil se přitom s

pokračování

odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a dále uvedl, že stěžovatel zpochybňuje, zda byl v územním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav. K nápravě takového případného pochybení však slouží přezkumné řízení a nikoli institut obnovy řízení.

III. Řízení před městským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 6. 2. 2008 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř.“), v níž namítal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s odvolacími důvody žalovaným. Ve zbývajících částech žaloby stěžovatel zopakoval svou argumentaci uplatněnou již v odvolání včetně námitek týkajících se nesplnitelnosti koeficientu zastavěné plochy a zeleně a nedodržení odstupových vzdáleností dle vyhlášky OTTP.

[6] Městský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 3 As 17/2010 – 60, vydaný v projednávané věci shledal rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným. Následně se zabýval otázkou zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Městský soud dovodil, že ačkoli stěžovatel uvádí, že nepožaduje přezkum souladu dokumentace předložené ke stavebnímu řízení s dokumentací pro územní řízení, z jeho námitek tento požadavek vyplývá. Pokud stěžovatel z dokumentace pro stavební řízení zjistil, že dokumentace pro územní řízení není pravdivá, pak se jedná o otázku přezkumu souladu těchto dokumentací, k němuž je příslušný stavební úřad ve stavebním řízení. Městský soud na základě rozsudků Nejvyššího správního soudu vydaných v projednávané věci uzavřel, že námitka stěžovatele týkající se nesplnění koeficientu zeleně a nesplnění předepsaných odstupových vzdáleností není důvodná. Oba parametry byly řádně projednány v územním řízení a ve stavebním řízení byly zachovány. Městský soud se s ohledem na tyto skutečnosti neztotožnil s názorem stěžovatele, že se projektová dokumentace předložená k územnímu řízení ukázala být nepravdivou.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítal, že se městský soud nepřipustně zabýval otázkou souladu dokumentací k územnímu a stavebnímu řízení, neboť takovou námitku stěžovatel nevznnesl. Městský soud se naopak dle stěžovatele nezabýval řádně uplatněnými žalobními námitkami. Ve zbývajících částech se kasační stížnost obsahově shoduje s žalobou uplatněnou před městským soudem. Soud se měl dle stěžovatele zabývat tím, zda byla dokumentace k územnímu řízení pravdivá v tom ohledu, že splňuje požadavky na minimální odstupy staveb a požadavky na minimální výměru zeleně předepsanou příslušným koeficientem.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 14. 3. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem, přičemž napadený rozsudek považuje za

přezkoumatelný. Dále žalovaný upozornil, že územním rozhodnutím umístovaná stavba je již zrealizována a nejsou zde podmínky pro další obnovu navazujícího stavebního řízení.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů (zde městského soudu) vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek z těchto důvodů, přičemž přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a vyvodil z nich následující závěry.

[12] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z důvodu nevypořádání se s řádně uplatněnými žalobními námitkami.

[13] K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí a jejich náležitému odůvodnění ve vztahu k žalobním námitkám Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasně uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[14] S ohledem na uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda se městský soud řádně vypořádal se všemi řádně vznesenými námitkami. Městský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, dále se meritorně zabýval námitkami uplatněnými v žalobě a týkajícími se tvrzené nepravdivosti dokumentace k územnímu

pokračování

řízení. Žalobou stěžovatel namítal, že se dokumentace k územnímu řízení ukázala být nepravdivou na základě zjištění plynoucích z dokumentace ke stavebnímu řízení. Městský soud se zabýval podstatou takto formulované námitky stěžovatele, přičemž z její povahy dovodil, že její uplatnění má místo ve stavebním řízení, nikoliv v řízení o obnově územního řízení. Z ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (nynější ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb.) totiž vyplývá, že stavební úřad přezkoumá soulad předložené projektové dokumentace ke stavebnímu řízení s požadavky územního rozhodnutí. Namítal-li tedy stěžovatel rozpor mezi předloženými dokumentacemi, byl dle zdejšího soudu postup zvolený městským soudem zcela namístě. Napadený rozsudek proto neshledal Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným.

[15] Nejvyšší správní soud dále ověřil, že městský soud nepřezkoumal rozhodnutí žalovaného nad rámec vymezených žalobních bodů. Ani z tohoto důvodu tedy není rozsudek městského soudu zatížen vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[16] Před posouzením dalších námitek stěžovatele Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že institut obnovy řízení nepředstavuje řádný opravný prostředek. Jedná se o nástroj, který umožní ve výjimečných případech za splnění zákonných podmínek přezkoumat již pravomocné správní rozhodnutí. Podle ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc, *[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[17] Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je jeho nesouhlas s tím, jakým způsobem přistoupil nejdříve žalovaný a posléze městský soud k přezkumu jeho tvrzení o nepravdivosti dokumentace pro územní řízení v souvislosti s posouzením podmínek pro obnovu územního řízení.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, dle něhož stěžovatel svým tvrzením zpochybnil dostatečné zjištění skutkového stavu v územním řízení. Projektová dokumentace předložená v územním řízení je důležitým podkladem pro vydání územního rozhodnutí, její obsah je správnímu orgánu znám a údaje zde uvedené jsou určující pro posouzení návrhu na umístění stavby. Technické údaje obsažené v dokumentaci jsou po vyhodnocení všech zákonem stanovených podmínek promítnuty do rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatel v návrhu na obnovu řízení a ve všech dalších fázích správního či soudního přezkumu namítá, že údaje, které správní orgán uvedl v rozhodnutí o umístění stavby o plochách zeleně a o odstupových vzdálenostech staveb, neodpovídají předmětným vyhláškám a normám, přičemž dovozuje, že důvodem tohoto rozporu byla nepravdivost dokumentace pro územní řízení. Tuto argumentaci doplňuje

tvrzením, že nenamítá rozdílnost dokumentace předložené v územním a stavebním řízení, dokumentace považuje za souladné. Teprve z podrobnější dokumentace předložené ke stavebnímu řízení podle jeho názoru vyplynuly informace, na základě kterých se ukázaly parametry uvedené v územním rozhodnutí pro výměry zeleně a odstupy staveb za nesprávné.

[19] Nejvyšší správní soud k této argumentační konstrukci uvádí, že stěžovatel ve své podstatě zpochybňuje správnost a dostatečnost skutkových zjištění v průběhu územního řízení. Dokumentace obsahuje technické údaje, na základě kterých správní orgán činí závěry o tom, zda jsou či nejsou dodrženy požadavky právních předpisů na umístění stavby. Stěžovatel v kasační stížnosti zcela jednoznačně uvádí, že dle jeho názoru se dokumentace předložená v územním a stavebním řízení neliší, nepravdivost údajů dokumentace v územním řízení se podle něho projevila pouze v důsledku vyšší podrobnosti dokumentace pořízení pro stavební řízení. Pokud jsou však dokumentace shodné a liší se pouze v podrobnosti provedení, potom nelze jednu z nich označit za nepravdivou. Tvrdí-li stěžovatel, že v územním řízení byly učiněny chybné závěry ohledně splnění podmínek stanovených pro výměru zeleně a odstupové vzdálenosti, pak toto není potvrzením nepravdivosti předložené dokumentace, ale zpochybňuje tím buď správnost či dostatečnost skutkových zjištění správního orgánu nebo jím provedenou nesprávnou aplikaci právního předpisu na zjištěný skutkový stav – vše v době rozhodnutí správního orgánu. Tyto námitky mohou být projednány pouze v rámci odvolacího správního řízení, výše citované podmínky stanovené pro obnovu řízení v tomto případě nejsou splněny.

[20] Městský soud se v napadeném rozhodnutí snažil rozvést poměrně stručné (avšak výstižné) konstatování žalovaného ohledně podstaty námitek stěžovatele směřující pouze proti dostatečnému zjištění skutkového stavu v územním řízení. Pro lepší srozumitelnost svých závěrů soud použil i konkrétní skutkové okolnosti věci, snažil se reagovat na veškeré skutečnosti uvedené stěžovatelem. Vzhledem k četnosti řízení vedených v souvislosti s předmětnými stavbami městský soud použil i závěry z těchto řízení, které přesahují předmět projednávané věci daný rámcem posouzení podmínek obnovy řízení, nicméně je z nich zřejmé, že otázky dodržení koeficientů zeleně a zastavěnosti v dané věci byly předmětem správního i soudního přezkumu. Městský soud dospěl ke správnému závěru, že tvrzení nepravdivosti dokumentace předložené v územním řízení nebyla shledána důvodnými a výrok správních orgánů ohledně nesplnění podmínek pro obnovu řízení je proto v souladu se zákonem.

VI. Závěr a náklady řízení

[21] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu

pokračování

právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu